

§ 32.

Med Hensyn til Personer, som have gjort sig skyldige i Løsgængeri eller Betleri, har det sit Forblivende ved Lov af 3dje Marts 1860. Bortgang uden Tilladelse fra Arbejds- eller Forsørgelsesanstalt bliver dog, for saa vidt den paagældende ikke har gjort sig skyldig i Løsgængeri ved at strejfe arbejdsløs omkring uden at kunne oplyse, at han er i Besiddelse af Midler til sit Underhold, eller at han i det mindste søger lovligt Erhverv (jfr. L. 3dje Marts 1860 § 1), at straffe som Ordensforseelse i Medfør af Bestemmelserne i § 41, hvad enten der ved hans Anbringelse paa Anstalten er givet ham Tilhold til Politiprotokollen om ikke at forlade samme, eller saadant ikke er fket.

§ 33.

Senest inden 5 Aar efter denne Lovs Ikrafttræden skal der til Brug for hver Amtsrådsstreds og de i Forbindelse med samme staaende Købstæder findes mindst een bekvemt beliggende Tvangsarbejdsanstalt af passende Størrelse, i hvilken de Personer kunne henfættes, der dømmes i Overensstemmelse med Lov af 3dje Marts 1860 om Straffen for Løsgængeri eller Betleri, Lov af 10de April 1874 om Foranstaltninger til at modarbejde den venerisse Smittes Udbredelse, Lov af 15de Maj 1875 om Tilsku med fremmede og rejsende eller efter § 41 straffes med Tvangsarbejde. For saa vidt der ikke forefindes en saadan Anstalt, der kan benyttes i det angivne Omfang, afholdes Omkostningerne ved dens Tilvejebringelse og Drift af vedkommende Amtskommune eller efter Omstændighederne af flere Amtskommuner i Forening, saaledes at de i Forbindelse med samme staaende Købstæder, der ikke selv have eller ere lodtagne i en saadan Anstalt, efter Justitsministerens nærmere Bestemmelse og mod et af ham efter Forhandling med de paagældende kommunale Autoriteter fastsat Bederlag ogsaa kunne benytte Anstalten.

Om en Anstalt kan benyttes som Tvangsarbejdsanstalt, afgøres af Justitsministeren, under hvem ligeledes Godkendelse af Planer og Reglementer for en saadan Anstalt henhører.

Udgifterne ved Tvangsarbejdsstraffens Fuldblyrdelse udredes som Delinkventomkostninger, undtagen naar Straffen er paalagt i Henhold til § 41, i hvilket Tilfælde Udgifterne bæres af vedkommende Kommune.

Kapitel IV.

Om Fattigvæsenets Myndighed og om Fattigunderstøttelsens Virkning paa den trængendes retlige Stilling m. m.

§ 34.

Den Understøttelse, som en Person efter sit faldte 18de Aar har oppebaaret af Fattigvæsenet, kan dette fordre erstattet saa vel af ham selv i hans levende Live som i hans Dødsbo. Dog skal den Fattigvæsenet her tillagte Erstatningsfordring ikkun kunne gøres gældende i paagældendes levende Live, saafremt det af Fattigbestyrelsen paa hans Opholdssted skønnes, at han har Evne til at udrede Erstatningen uden selv at komme til at mangle det fornødne til eget Underhold eller Opfyldelse af den ham paahvilende Forsørgelsespligt. Ligeledes skal Retten til at fordre Erstatning i den understøttedes Dødsbo, for saa vidt han efterlader sig Enke eller Børn, overfor hvilke der paahviler ham fuld Forsørgelsespligt, være betinget af, at der efter vedkommende Skifterets Støn ikke